

Şeytana galip gelmek

Önder Bey: “Şeytana galip gelmenin ve her şeyimizle kendimizi Rabb’imize vermenin bir yolu var mı?”

Bizler Allah’ın kullarıyız. Bu kulluğu idrâk etmek de, îmânımızın özünü teşkil ediyor. Yolumuzda binlerce şeytan pusuda. Binlerce melek de bizim duâcımız, hayırhâhımız. Bizlerse imtihan dünyasındayız. Allah en büyük yardımcımız, vekîlimiz, zahîrimiz, muînimiz.

Şeytana bütünüyle galip gelmek hedefimiz olmalı; ancak bu hedefe nâil olana kadar şeytanın bizimle uğraşp duracağını, bizim peşimizi hiçbir zaman bırakmayacağını, ayağımızı kaydırmaya çalışacağını aklımızdan çıkarmamalıyız. Şeytana karşı hep müteyakkız olmamız gerektiğini bir an bile unutmamalı; bu konuda muvaffak olmamız için Yüce Rabb’imize duâmız da dilimizin vird-i zebanı olmalı. Şu Peygamber duâsını asla unutmamalıyız: “Allah’ım! Göz açıp kapayınca kadar beni nefsimle baş başa bırakma!”

Birbirimize gıyaben hep duâ edelim.

Şeytana galip gelinir mi? O hâin fesatçıya, o mel’un çete başına!.. O bizi yolda da, sokakta da, evimizde de, duâmızda da, ibâdetimizde de hep kıskanır, hep bizi aldatmaya çalışır, hep bize vesvese vermeye uğraşır.

Şeytana galip gelmenin tek bir yolu var: Allah’a sığınmak! Nitekim Kur’ân; “O kovulmuş şeytandan Allah’a sığın!” diye emrediyor.¹

Şeytanın işi kolay aslında! Çünkü tahribat yapıyor.² Yıkım yapıyor. Hayır adına, vücut adına, varlık adına ne varsa darmadağın ediyor.

Bizimse biraz zor; çünkü imtihan dayız. “Şerri def etmek, hayrı celb etmeye tercih edilir” kaidesiyle başta şeytanın şerrini def’etmeye çalışarak hayır, hasenât ve ibâdetlerle tekâmül etmeye uğraşmak bizim temel vazîfemiz. Ancak yılmak yok! Çünkü sonuçta bu yolda bir Yüce Dergâhın rızâsı var, sonuçta Cennet var! Çünkü bu kapı ümitsizlik kapısı hiç olmadı! Aslâ olmadı! Bu kapı Rahmet kapısı! Bizler Rahmet Dîninin mensuplarıyız! Rahmet Peygamberinin ümmetiyiz!³ Rahmet Kitabının

mü'minleriyiz!4 Rahîm ismine mazhar bir bürhanın sâlikleriyiz!5

Bu yolda ümitsizlik yok. Büyükler hep ümit kapısını göstermişler. Sekiz yüz yıl önce Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî göstermişti bu kapıyı bir def'a da: "İster Hıristiyan ol, ister Mecûsî ol; gel! Bu kapı ümitsizlik kapısı değildir; bin def'a tövbeni bozmuş olsan, yine gel!" demişti. Şimdi de Bedüzzaman: "Nefsini ittiham eden, kusurunu görür. Kusurunu îtiraf eden, istiğfar eder. İstiğfâr eden, istiâze eder. İstiâze eden, şeytanın şerrinden kurtulur!"6 diyor. İşte reçete!

Şeytanın vesveselerine karşı en etkin ilâç; o vesveselerle ilgilenmemek, orali olmamak, duyarsız davranmak ve şeytanı çatlatırcasına ibâdetlere devam etmektir. Şeytan kahroldukça, içimize vesvese atar! Rûhumuz tekâmül ettikçe, vesvesesini büyütür ve akla hayâle gelmeyen hîlelerle bizi hâin emellerine doğru çekmeye çalışır! Bu onun vazifesidir. Bundan zevk alır. Sakın, sakın, bu tür vesveselere karşı, "İçimde şeytanın ne işi var? Yoksa kalbim mi bozuk? Namazdan neden zevk alamıyorum? Kendimi Rabb'ime neden veremiyorum? İmânımda bir zaafiyet mi var?.. vs" gibi devam ede gelen sorularla şeytana ve şeytanın yaptığı veya yapmaya çalıştığı düzenbazlıklara bir vücut rengi vermeyelim. Ancak ve ancak; rahatsız oldukça istiâzemizi arttıralım, Yüce Rabb'imize sığınmaya devam edelim.

Ve hattâ Rabb'imize daha fazla sığınmamıza vesîle olduğunu nazara alarak, her vesvesesinde ve dokunuşunda, şeytana gülümseyip geçelim. Ama hiçbir şekilde bu vesveseleri büyütmeylem. Hele, îman mahallimiz olan kalbimizden kaynaklandığını aslâ düşünmeyelim, rûhumuzu kesinlikle yıpratmayalım. İbâdetlerimizin feyiz ve bereketi ile İnşallah, şeytanın büyük vartalarına düşmekten Cenâb-ı Hakk'ın bizi muhafaza edeceğine îtimat edelim.

Dipnotlar:

1- Nahl Sûresi, 16/98

2- Lem'alar, s. 76

3- Enbiyâ Sûresi, 21/107

4- Yûnus Sûresi, 10/57; İsrâ Sûresi, 17/82

5- Mektûbât, s. 24

6- Lem'alar, s. 91